EVA NAGELKERKE

De perfecte engel

Voor mijn kind

Zo gewenst, zo geliefd, zo volmaakt
Zo diep in mijn ziel geraakt
Wij hoorden voor altijd bij elkaar
Nu lig jij stilletjes daar
Je ogen geloken
in de knop gebroken

Kijk hem liggen in dat warme bad. Hij waant zich veilig hier. Zijn haar lijkt veel donkerder nu het nat is. Vochtige krulletjes in zijn nek, zo onschuldig. Ooit zag zijn moeder hem in bad zitten, als kleine jongen, met zijn mollige armpjes en beentjes. In de met stoom gevulde badkamer van zijn ouderlijk huis. Haar lieve jongen, spelend met zijn plastic bootje terwijl zij zijn tere rug waste. En nu zit hij in zijn eigen badkamer, met de dubbele deuren naar de tuin. Een man met brede schouders en gespierde bovenarmen. De grote blauwe plekken op zijn rug zien er pijnlijk uit. De huid is geschramd en rood. Toen hij viel, dacht ik dat hij zijn nek zou breken. Maar hij stond op en ging door. Een man die je niet zomaar omverloopt.

Alleen is in het water iedereen kwetsbaar.

Hij laat zijn achterhoofd tegen de badrand rusten. Zijn hand gaat naar zijn telefoon op het krukje bij het bad.

Niet doen! Met ingehouden adem sla ik hem gade.

Dan sluiten zijn vingers zich om het whiskyglas naast de telefoon. Traag neemt hij een grote slok.

Ja, neem maar. Dat zal het gemakkelijker maken, zo.

Nog een slok en dan zet hij het glas terug op de kruk.

Kan ik het? Hij heeft me nooit iets misdaan. Hij is altijd goed voor me geweest. Maar hij heeft het gezien, dus het duurt niet lang meer voordat hij één en één bij elkaar optelt.

Ben ik nog op tijd?

Zijn borst rijst en daalt steeds langzamer. Ik heb er best veel in gedaan, daarom werkt het misschien sneller. Zijn wimpers trillen licht op zijn wangen. Hij heeft sproetjes.

Niet naar kijken.

Op mijn tenen loop ik van achteren naar hem toe. Voorzichtig steek ik mijn handen uit naar zijn schouders. Voordat ik bij hem ben, trek ik ze terug. Ik durf niet. In een opwelling streel ik heel licht zijn natte haar. Hij reageert niet.

Mijn hart gaat zo snel; het weet al dat ik het ga doen. Goed dan, nu. Mijn handpalmen komen neer op zijn glibberige schouders. Bijna glijden ze door, het water in. Ik verstevig mijn greep, zet mijn nagels in de huid. Een oog gaat op een kiertje open, en ik voel zijn lijf tegendruk geven, omhoog. Ik laat los. Het zweet breekt me uit. Als hij zich nu omdraait en me ziet...

In paniek grijp ik naar het krukje. De telefoon valt op de grond, en het whiskyglas vliegt door de lucht en spat in scherven uiteen op de badkamertegels.

Met een vertraagde beweging draait hij zijn hoofd om. Zijn ogen worden groot. Een lange seconde staren we elkaar aan. Hoe heb ik ooit kunnen denken dat ik dit kan? Zijn mond gaat open en hij brengt mijn naam uit. Zijn stem klinkt zo redelijk, vriendelijk zelfs. Hij begrijpt het nog niet.

Maar ik moet het doen.

Met al mijn kracht laat ik de geheven kruk tegen de kwetsbare zijkant van zijn hoofd neerkomen. Zijn andere slaap slaat tegen de badrand. Dan glijdt hij naar beneden, zijn kin vlak boven het wateroppervlak.

Ik durf bijna geen adem te halen. Zijn ogen blijven dicht. In het badwater verschijnen bij elke zwakke ademtocht kleine rimpelingen. Dit is het moment. Als ik het nu niet doe, dan doe ik het nooit meer. Deze keer zonder geaarzel, snel en beslist. De dampende huid onder mijn handpalmen. Het water dat eerst mijn polsen omsluit en dan

omhoogborrelt tot aan mijn ellebogen. Zijn hoofd dat zacht heen en weer schudt als het onder het schuim verdwijnt. Mijn keel snoert dicht. Een van zijn voeten schiet omhoog en maakt een piepend geluid tegen de badrand.

Waar ben ik in godsnaam mee bezig? Te snel laat ik los. Hij beweegt nog. Zijn lippen komen boven het water uit en zuigen smakkend naar lucht. Vanonder het olieachtige water staren zijn uitpuilende ogen me wanhopig aan. Met beide handen druk ik zijn gezicht onder. Zijn vingers schieten uit het water en klauwen naar mijn pols. Maar slap, te slap. Ze vallen terug en zakken naar de bodem. Zijn nekspieren bieden nog tegenstand, maar ik druk door. Ik kan nu niet meer terug. 'Vaarwel, angelito*,' breng ik uit. 'Sorry.'*

Hoort hij het nog? Zijn lippen verslappen. Die vriendelijke mond met dat littekentje hangt verslagen open. Kleine belletjes stijgen eruit op. Zijn blik laat me maar niet los, maar dan verwijden zijn pupillen zich. Ik zie het moment dat het leven uit zijn ogen wijkt heel duidelijk. Nu hoef ik niet meer te duwen. Willoos meedeinend met de kleine bewegingen van het water ligt hij daar.

Bevend zak ik door mijn knieën. Dit is niet goed. Wat heb ik gedaan?

Week 1

LISA

Dinsdag, 10.55 uur

Jonge eendjes in de sloot. Het zijn er nog veel. Donzig en schriel, met piepkleine snaveltjes. Schattig, maar vandaag even niet. Lisa kijkt naar de overkant van de weg. Lage beukenhagen met tere groene blaadjes en een boomgaard. De appelbloesems staan op knappen. Er blaft een hond op het erf van de boerderij die achter de dijk verscholen ligt.

Verder is het stil. Geen levende ziel te bekennen.

Ze steekt de weg over. Die boerderij daar is nummer 50 en zij moet bij nummer 90 zijn. Net in de bus dacht ze nog dat het hier best mooi was. Lieflijk. Leuk voor Ariël. Met al die weilanden met paarden. Maar ze voelt het niet meer. Er is alleen maar die steen in haar maag. Dat het móét lukken. Terwijl ze het niet eens wil.

Wat liggen de boerderijen ver uit elkaar. Ze gaat iets harder lopen. Haar afspraak is al over een paar minuten. Een tractor met een mestkar erachter rijdt haar tegemoet. Snel gaat ze iets verder de berm in. De takken van de beukenhaag schrapen langs haar spijkerbroek. Er zit een jonge jongen achter stuur. Ze kijkt omhoog en steekt haar hand op. Hij kijkt straal langs haar heen.

Dan niet. Gezellig hier. Vriendelijk ook. Nee, niet negatief doen. Als je daar al zo binnenkomt, wordt het niets. Dan denken ze dat je zo'n arrogante trut uit Amsterdam bent en je te goed voelt voor die boeren in Eemnes.

De grote boerderij daar, met het zo te zien gloednieuwe rieten

dak, die moet het zijn. Ze zet alvast een glimlach op. Enthousiast moet ze zijn, open overkomen, als ze deze mensen ervan wil overtuigen de baan aan haar te geven. Het hekje van de voortuin is dicht. Ze duwt ertegen, maar het wijkt niet. Op slot. Nerveus duwt ze de klink naar beneden en tegelijkertijd probeert ze een hendeltje omhoog te trekken. Ze vloekt gesmoord als haar vinger ertussen komt. Zuigend op het ontvelde kootje probeert ze het nog een keer, nu met haar andere hand. Met een zachte klik schiet het open. Als ze het hek achter zich dicht wil trekken, blokkeert het slot. Hier heeft ze geen tijd voor, verdomme. Nog een keer geeft ze een harde ruk. Het blijft op een kiertje staan. Over het kiezelpaadje loopt ze naar de donkergroene voordeur. Langzaam blaast ze haar adem uit, dan belt ze aan.

Binnen galmt het. Achter het huis klinkt gedempt geblaf. Verder blijft het stil. Lisa laat haar blik over het huis glijden. Hoge boogramen met donkergroene luiken. Op de eerste verdieping hangen bloembakken voor de vensterbanken. Kaal nog natuurlijk, maar ze ziet voor zich hoe het er in de zomer uitziet. Honderden witte bloemetjes die mooi afsteken tegen het donkere hout. Moet ze nog een keer aanbellen? Al ze de tijd maar niet verkeerd heeft onthouden, dan kan ze het wel vergeten. Net als haar hand weer naar de bel gaat, hoort ze binnen voetstappen. In de ruit naast de voordeur ziet ze dat haar halflange haar nogal verwaaid is. Snel haalt ze haar vingers erdoorheen.

De vrouw die de deur opendoet, is een kop kleiner dan zij. Als vanzelf trekt Lisa haar schouders een beetje naar voren om minder lang te lijken. Mensen schrikken vaak van een vrouw van één meter tweeëntachtig. ‘Hoi, ik ben Lisa den Hertog.’ Ze houdt haar stem licht. ‘Wat is het prachtig hier!’

De vrouw neemt haar hand aan. ‘Welkom.’ Ze kijkt langs Lisa heen. ‘Noëlle Raven. Ik zie dat je het hek open hebt laten staan?’

Lisa volgt haar blik. ‘Ja, sorry. Ik kreeg het niet zo snel dicht. Het slot is een beetje onhandig...’

'Dat is een speciaal kinderslot.' Met opgetrokken wenkbrauwen snelt Noëlle naar het hek. 'Het is wel de bedoeling dat het hek dag en nacht dicht is,' zegt ze over haar schouder.

Hoe krijgt ze het voor elkaar, denkt Lisa, terwijl ze toekijkt hoe Noëlle met één beweging het slot dichtklikt. Ze is nog niet eens binnen en ze heeft het al verknald. Maar dit moet gewoon lukken, anders blijft er nog maar één ding over: reageren op die andere advertentie. Helemaal in Den Helder, drie jongetjes...

'Sorry, ik heb het geprobeerd,' begint ze als Noëlle er weer aan komt.

Het spitse gezicht van Noëlle breekt open. 'Dat begrijp ik wel. Je bent het natuurlijk niet gewend. Kom gauw mee naar binnen.' De zolen van haar hoge leren wandellaarzen knerpen op de beige plavuizen als ze Lisa voorgaat naar de keuken. Haar hand maakt een fladderende beweging in de richting van de barkrukken aan het reusachtige kookeiland. 'Ga zitten.'

Wat moet ze met haar jas doen? Over de kruk hangen?

'Geef maar.' Noëlle is alweer bij haar en neemt haar jas aan. Het geknars van haar laarzen echoot door de open ruimte. Keuken, hal, woonkamer en eetkamer vloeien naadloos in elkaar over.

Overal liggen die zandstenen plavuizen en alle meubels zijn XL, alsof hier reuzen wonen. Op bijna elke stoel of bank ligt een schapenvel of plaid. Alles is in natuurtinten, zelfs de grote foto's aan de muren van schapen in de polder en meerkoeten in een mistige plas hebben een gedekt patina. Noëlle zelf is geheel gehuld in ecru, op de bruine laarzen met horizontale strepen na.

Lisa laat haar hand over het dierenvel van de barkruk glijden. Het voelt echt. Van welk dier dan? Een koe, of een paard, misschien. Toch geen pony?

'Ik zie je kijken,' zegt Noëlle, met een kouwelijk rillinkje een witte wollen poncho over haar hoofd trekkend. 'Allemaal nep, hoor. We zijn hier gek op beesten.' Geroutineerd bevrijdt ze haar lange donkere haar uit de col en schudt het uit. 'Maar niet om op te zitten.'

Lisa lacht. Het zal wel door de zenuwen komen dat ze het zo bloedheet vindt hier. Onopvallend wrijft ze haar bovenlip droog. Ze voelt zich mislukt als ze hier om zich heen kijkt. En zeker in vergelijking met Noëlle, ongeveer even oud als zij, die rondloopt alsof het de normaalste zaak van de wereld is om dit allemaal te hebben en de vrouw des huizes te zijn die personeel kan aannemen.

'Mooi woon je hier.' Het is iets wat ze zou zeggen bij elke vriendin die net een nieuw huis had, of bij wie ze voor het eerst kwam. Maar nu voelt het net verkeerd, dat simpele zinnetje. Noëlle zit vast niet te wachten op het oordeel van iemand die komt solliciteren als oppas.

Al is dat niet aan haar reactie te merken. Haar kleine, spierwitte tanden glimmen als ze warm naar Lisa glimlacht. 'Vind je? Dank je. Maar het is hier wel stil. Daar moet je tegen kunnen.' Ze wrijft over haar onderarmen. 'En niet warm te krijgen. Ik denk dat ik straks de open haard maar aansteek. Koffie?' Ze draait Lisa haar smalle rug toe en drukt een paar knoppen in op het professioneel uitziende koffieapparaat op de bar. Sissend spuiten de verschillende lagen in twee hoge glazen. Nadat ze de koffie op de bar heeft gezet, klautert ze op de kruk naast Lisa. De uitdrukking op haar gezicht wordt serieus. Ze strijkt haar poncho glad en kijkt Lisa recht aan. 'Zo, vertel. Wie is Lisa den Hertog?'

Pas nu ziet Lisa dat haar sollicitatiebrief en cv in een plastic mapje op de bar liggen. Snel wendt ze haar blik af, maar ze ziet nog net dat er aantekeningen in de kantlijn staan. En vraagtekens. Haar maag trekt samen. Wie is Lisa den Hertog? Wist ze het maar. Misschien had ze dan op de andere barkruk gezeten.

'Eh... ja, nou.' Waarom laat ze zich zo van haar stuk brengen door zo'n standaardsollicitatievraag? Ze heeft hem al zo vaak gehad. Maar dan voor heel andere banen. *Denk aan Den Helder. Of als dat niet genoeg is, aan de andere optie: dakloos. Samen met Ariël onder de brug slapen.* Ze veert rechtop. 'Ik ben dus Lisa.' Ze lacht

zo zelfverzekerd mogelijk, maar niet té. Hoopt ze. 'Ik ben gek op kinderen. Altijd geweest. Ik vind niets leuker dan met ze spelen en voorlezen en knutselen...'

Noëlle knikt langzaam. 'Ja, dat is leuk. Maar voor deze functie zijn natuurlijk ook andere dingen belangrijk.' Ze fronst haar voorhoofd. 'Had je dat gezien, in onze advertentie?'

'Zeker!' haast Lisa zich te zeggen.

'We vragen meer dan een gewone oppas,' gaat Noëlle verder. Ze brengt het glas naar haar mond en tuit haar lippen. Voorzichtig nipt ze van het schuim. 'Je zou best veel verantwoordelijkheid krijgen. Heb je een beetje organisatietalent?'

Ach, ze heeft jaren in de horeca gewerkt, erbij gestudeerd en een kind gekregen. Zou dit baantje als inwonende oppas dan te hoog gegrepen zijn voor haar?

Ze verbijt zich. 'Dat spreekt me juist zo aan in deze functie. En de afwisseling, natuurlijk.' De was doen, naar school brengen, lunchpakketjes maken, naar ballet brengen. Alles wat ze altijd voor Ariël doet, maar dan keer twee.

Noëlle zet haar glas neer en trekt het plastic mapje erbij. 'Je bent enig kind, zie ik. Net als Bo.' Er vliegt een schaduw over haar gezicht. 'Dan begrijp je Bo ook beter, denk ik.'

'Het heeft ook wel voordelen, hoor,' zegt Lisa, koortsachtig zoekend naar een voorbeeld. 'Als enig kind maak je gemakkelijker vrienden, zeggen ze.'

'Daar merk ik bij Bo anders niets van.' Noëlle schudt haar haren naar achteren. 'Of komt dat pas later?'

'Ja,' zegt Lisa snel, voelend dat ze zich op glad ijs heeft begeven.

Noëlles glimlach komt terug. 'Zelf heb ik gelukkig een zusje. Vier jaar jonger dan ik, ideaal. We hadden nooit ruzie om jongens of kleding. Niet dat Jasmijn die van mij zou passen, ze is veel forser gebouwd dan ik.'

Lisa knikt maar.

'Eens kijken...' Haar glanzende nagel glijdt over de regels van

Lisa's brief. 'O, ja, dit.' Ze slaat haar ogen op naar Lisa. 'Je vertelt dat je in je jeugd heel vaak bent verhuisd, voor het werk van je ouders. Dat jullie altijd in het buitenland hebben gewoond...'

'Ja, maar toen ik zestien was, ben ik naar Nederland gekomen. Op een internaat. Mijn ouders wilden dat ik hier mijn eindexamen deed.'

Afwerend steekt Noëlle haar hand op. 'Ik was nog niet klaar. Waar het me om gaat...' Ze zucht. '... in je cv zie ik een patroon. Je hebt nergens langer dan twee jaar gewerkt.'

Een patroon? 'Nou, een vast contract krijgen is niet...'

'Voor Bo, onze dochter, wil ik iemand die blijft.'

Het bloed stijgt Lisa naar de wangen. Ze heeft het duidelijk zien staan in de advertentie. Minimaal twee jaar. En toch heeft ze gereageerd, al weet ze dat ze hier over vijf maanden niet meer zal zijn. In september begint haar pabo-opleiding en start de zijinstroombaan op basisschool De Blauwe Vlinder in Zwolle. Ze hebben zelfs plek voor Ariël in groep 3. Bij de gedachte aan het witte huurhuisje met de kleine stadstuin dat ze vanaf begin augustus kan overnemen, zakt haar schuldgevoel iets. Ze heeft deze baan met kost en inwoning nodig om de tijd te overbruggen en te sparen voor de borg. Haar spaarrekening is leeg, en aan haar ouders kan en wil ze niets meer vragen.

Als ze haar al zouden willen helpen, zou ze er geheid een belerend vingertje bij krijgen. Vooral haar vader zou het niet kunnen nalaten om haar te wijzen op hun grote gelijk. *Zie je wel, had nou maar een normale studie gedaan. Dan had je zelf je broek op kunnen houden.*

Ze slaat haar blik op naar Noëlle. *Sorry, maar sommige mensen moeten het zelf zien te redden. Alleen met hun kind.* 'Ja natuurlijk, maar...'

'Bo heeft een stabiele factor nodig in haar leven. Ik ben er altijd voor haar.' Er trekt een blos over haar gezicht. 'Maar mijn man vindt dat ik mezelf te veel wegcijfer. Dat ik meer ruimte moet ne-

men voor mezelf en mijn carrière. Dat wil ik heus wel, maar weet je...' Ze kijkt weg.

Lisa neemt een slok van de latte macchiato. Hij is zalig. *Meehuilen nu, meehuilen met de wolven in het bos.* 'O, dat snap ik helemaal. De balans is zo moeilijk. Al die ballen in de lucht houden.' Wat kan ze verder nog zeggen? 'Maar je moet wel voor jezelf zorgen om een goede moeder te kunnen zijn.'

Noëlle lijkt haar woorden op te zuigen. 'Ja, dat is zo. Je hebt gelijk. Het is zwaar. En dan voel ik me schuldig omdat ik iets voor mezelf wil. Dat ik ambities heb.' Ze laat zich van haar kruk glijden en loopt naar de enorme close-up van een schaap die aan de muur naast de koelkast hangt. Met een lege blik staart het dier in de camera, de krulletjes op het voorhoofd vochtig door de mist. 'Weet je, we hebben iets bijzonders gemeen. Ik zag op je cv dat je de vakopleiding fotografie hebt gedaan in Amsterdam?'

Lisa knikt. Een eeuwigheid geleden had ze gedacht dat ze haar werk zou kunnen maken van iets wat in haar jeugd bijna een obsessie was geweest. Ze had de oude camera van haar vader gekregen en vanaf dat moment had ze alles in haar omgeving vastgelegd. Het huis waar ze woonden, de kokkin en de tuinman, de route naar de International School, de juffen en meesters. Ze dwong vriendjes en vriendinnetjes om eindeloos te poseren. De foto's waren het enige tastbare dat ze meenam naar weer een volgend huis in een volgend land. Maar na de opleiding had ze een baan nodig gehad om de rekeningen te kunnen betalen. Een paar losse opdrachten was alles wat ze erbij had kunnen doen en ook nog eens met steeds grotere tussenpozen. Zo was haar carrière als fotografe langzaam verzand.

'Ik ben ook fotografe. Niet naar de opleiding geweest, hoor. Ik heb het op eigen kracht gedaan.' Bijna teder legt ze haar hand op de kop van het schaap. 'Mijn werk.' Ze slaat haar ogen neer. 'Alles wat je hier ziet hangen, is van mij. Maar het is jaren geleden dat ik serieus bezig ben geweest met mijn kunst. En ik mis het.' Een die-

pe zucht. 'Ik moet weer ruimte krijgen in mijn hoofd. Iets anders voor mijn lens dan Bo.' Met een klein lachje komt ze terug naar de kruk. 'Die schat. Ze is zo mooi. Als Sander niet op de rem zou trappen, zou ik me vierentwintig uur per dag alleen maar met haar bezighouden.' Er verschijnt een gespannen trekje om haar mond. 'Ze is alweer vijf, en soms vraag ik me af waar de tijd is gebleven.' Haar blik dwaalt terug naar het schaap. 'Er zijn zoveel vrouwen die hun leven dan al lang weer hebben opgepakt. Het lijkt net of het laatste draadje van de navelstreng bij mij niet los wil.'

Het valt misschien ook helemaal niet mee om Noëlle te zijn. Op het oog heeft ze alles; ze hoeft niet te werken, terwijl dat voor Lisa bittere noodzaak is. Maar de vraag of ze het allemaal wel goed doet, staat op haar voorhoofd geschreven. Lisa neemt de laatste slok van haar latte en graaft naar nog iets empathisch om te zeggen, maar Noëlle is haar voor.

'Dus vandaar dat we iemand zoeken die mij alle dingen uit handen neemt die je als moeder niet per se zelf hoeft te doen. De praktische kant, zeg maar.'

Het echte werk, zeg maar, denkt Lisa.

Op de open trap van glas klinken voetstappen. 'Noëlle?'

'We zitten in de keuken.' Noëlle springt op.

Een man met donker haar en een lichtblauwe trui om zijn schouders komt aangelopen. Hij steekt zijn hand uit naar Lisa. Stevige handdruk. 'Ik ben Sander. En jij bent Lisa, volgens mij. De wereldreizigster.'

'Valt wel mee tegenwoordig. Ik woon alweer vijftien jaar in Amsterdam...'

'Maar je hebt vast de waanzinnigste verhalen over al die landen. Afrika...' Hij rilt. 'Ik moet er niet aan denken. Hoewel de natuur prachtig schijnt te zijn.' Met een fonkeling in zijn ogen trekt hij Noëlle tegen zich aan. 'Misschien moeten we er eens heen. Stel je eens voor wat een mooie foto's je daar zou kunnen maken, Nootje. Dan kan Lisa ons alle hotspots laten zien...'

Lisa's hart gaat sneller slaan. Als het aan Sander ligt, heeft ze de baan binnen.

'Ik zou graag blijven, maar ik móét nu weg.' In drie slokken drinkt hij Noëlles koffie op, waarna hij door haar steile haar woelt.

Noëlles mond verstrakt. 'Sander, je zou er toch bij blijven?' Haar ogen schieten naar Lisa.

'Sorry, maar ik moet naar de zaak. Ik verwacht straks een telefoontje uit LA. De agent van de dj voor mijn festival in augustus. Hij had alleen nu tijd.' Zachtjes schudt hij aan haar schouder. 'Hé, Nootje. Ik vind het ook vervelend.'

Een nauwelijks hoorbare zucht ontsnapt aan Noëlles lippen, maar ze haalt haar schouders op. 'Oké.'

Lisa weet niet waar ze moet kijken. De teleurstelling van Noëlle hangt als een zware wolk in de ruimte. Ze krijgt het er benauwd van. Hoe zal het zijn om hier straks 24/7 bovenop te zitten?

'Volgens mij is Lisa een topper!' Zijn ogen vangen Lisa's blik, en hij knikt. Dan grist hij een bos sleutels uit de fruitschaal en beent naar de voordeur. 'Tot vanavond.'

Als de deur achter hem dichtvalt, daalt de stilte weer neer in huis. Alle energie lijkt met hem mee naar buiten te zijn gevlogen.

'Dat was Sander,' zegt Noëlle ten slotte. 'Ik zou niet weten wat ik zonder hem moest beginnen, maar hij is erg... energiek.' Ze glimlacht flauwtjes. 'Altijd die ideeën van hem. Afrika, alsof je daar met een klein kind naartoe kan.'

Zelf heeft Lisa niets overgehouden aan haar kinderjaren in Mozambique, behalve misschien een bovengemiddelde tolerantie voor zoemende vliegen.

'Wat belangrijk is om te weten...' Noëlle schuift wat dichterbij. '... onze Bo is erg gevoelig. Ze heeft me dus heel hard nodig. Snap je?'

Lisa boort haar nagels in haar handpalm. 'O, is ze hoogsensitief?'

'Ik hou niet van labels. Een kind is zichzelf. En Bo staat nu eenmaal heel fijn afgesteld. Alles komt hard bij haar binnen.' Door-

dringend kijkt ze Lisa aan. 'Daar moet je rekening mee houden.'

'Natuurlijk,' zegt Lisa snel. 'Mijn dochtertje kan ook weleens...'

'Ja, dat is mijn laatste punt. Je dochtertje.' Met haar vingertoppen beroert Noëlle haar slaap.

Laat het niet afketsen nu. Met haar blik strak op haar lege koffieglas wacht Lisa af.

'Voor Bo is het belangrijk dat ze zich veilig kan voelen. Vooral thuis. Kijk, je bent de beste kandidaat, *by far.*' Ze glimlacht flauwtjes. 'En je hebt een streepje voor omdat je niet van het dorp komt. Wij zijn import, en dat is nu eenmaal anders. Maar ja, een vreemd kind over de vloer is een risico.'

Wát?

Noëlle lijkt haar verontwaardiging te voelen, want ze legt sussend haar hand op die van Lisa. 'Natuurlijk, nu ik je heb gesproken en hier in mijn keuken heb zitten, voelt het goed. Je hebt dat meisje vast prima opgevoed. Maar ik wil het zeker weten, voordat dit uitdraait op een teleurstelling voor ons allemaal. Het is voor jou en je dochtertje een hele stap om hiernaartoe te verhuizen.'

Ernstig knikt Lisa mee. Het is een tussenstap, denkt ze. Een noodoplossing. Nog een halfjaar wachten, dit salaris opsparen en dan kan ze aan haar nieuwe leven beginnen.

'Vandaar dat ik je wil vragen of je het goed vindt dat ik telefonisch contact opneem met de juf van je dochtertje. Om van haar te horen hoe zij naar Ariël – zo heet ze toch? – kijkt. Hoe ze functioneert met andere kinderen. Of ze denkt dat ze een goede match zou zijn met Bo.'

Lisa schuift naar achteren op haar kruk. Het idee dat er over Ariël gebeld moet worden, of ze wel goed genoeg is voor Bo!

Ze wil nu opstaan en hier weg. Moeizaam slikt ze. *Den Helder. Dakloos.* 'Natuurlijk. Ik geef je haar nummer.'